

Trots dat ik Tesselse ben

Natuurlijk ben ik trots dat ik Tesselse ben! Gerbrand Drost kwam in 1678 uit Oude Wetering naar Texel om met Annetje Jacobsdochter te trouwen. Haar familie is waarschijnlijk nog veel ouder, maar daar weet ik niets van. Ik werd in ieder geval in 1932 in Oosterend geboren en hoewel ik verschillende keren te horen heb gekregen dat het wel verschrikkelijk saai moet zijn geweest in zo'n dorpje op een eiland – vooral 's winters – weet ik niet wat ze bedoelen.

Ik heb er eens over nagedacht, maar ik kan me niet een keer herinneren dat ik me heb verveeld. In mijn jeugd volgde alles elkaar op.

In de lente was het touwtjesspringtijd. Touw was er zelfs in de oorlog. Als het een beetje begon te vervelen, dat was trouwens niet gauw, want met touw kon je veel doen. Alleen of samen, de dubbelslag of weet ik wat niet allemaal en dan was het opeens weer hoepeltijd. Dat vond ik erg leuk.

Holland door het dorp achter een velg van een fiets aan en ondertussen met een stokje het wiel draaiende houden. Nog mooier was het als je eens met een door een echte smid gemaakte hoepel van een grote jongen mocht. Er zat een ijzeren stok aan vast met een ring die je naar beneden moest houden. Als je zo'n hoepel draaiende wist te houden was je spekkoper.

Maar intussen was het allang weer knikkertijd. De jongens speelden vaak kuultje knikkeren en de meisjes zochten een paar mooie stoepies op en speelden daar hun spelletje: mikken op een mooie stuiter of proberen zoveel mogelijk knikkers te krijgen. Wat was er nog meer. Allerlei balspelen en steltlopen.

Kon je je dan ooit vervelen? 's Zomers gingen we naar Nieuweschild. Ik hoop voor de kinderen dat het daar nog steeds leuk is, want door de komst van de mosselbedden veranderde het zand in glibberige modder. Over 't Nuweskildje kan ik veel verhalen vertellen. Er is daar nooit een ongeluk gebeurd. Toch waren we geen lieverdjes, we zwommen bij hoog water bij de toren van Oosterend buite de diek. Iedere vrije dag en de hele zomervakantie zaten wij op Nieuweschild. Dat kon ook, want de zon scheen altijd. Ik heb geprobeerd me één regenbuitje te herinneren, maar ik kon het niet vinden. Het was vroeger altijd mooi weer, in mijn tijd dan natuurlijk.

En dan de winter! Of eigenlijk eerst de herfst. Dan hadden we de koekenboom als we voor het eerst naar school gingen. Sint Maarten kwam eraan, de ouwe kachel, een groot feest voor de opgeschoten jeugd van Oosterend. Sinterklaas, Ouwe Sunderklaas, kerst, Oudjaar. Vooral een groot feest voor de jeugd uit Den Hoorn. Dan was er nog het feest van de jongeling- en meisjesvereniging. Dat was altijd lachen geblazen! De zangvereniging, de cursussen, de verjaardagen! Wanneer moesten we ons in vredesnaam vervelen?

Natuurlijk heb ik niet alles verteld, want opeens moet ik aan de armen vol bloemen denken, die we gewoon langs de kant van de weg konden plukken. Wat ben je gelukkig als je een goede jeugd hebt gehad. Dat kon op Tessel en daar hoefde je niet rijk voor te zijn!

Berth Boogaard-Dros, Den Hoorn